

SNESTORMEN

Vladimir Sorokin

SNESTORMEN

Oversat fra russisk af Tine Roesen

Med efterskrift af Dirk Uffelmann

FORLAGET VANDKUNSTEN

*Den døde får sit leje
På sengen ren og hvid,
Bag ruden dækkes veje
Afsnestormenes tid ...*

ALEKSANDER BLOK

– MEN DE MÅ da forstå, at jeg absolut skal af sted! råbte Platon Ilitj vredt og slog ud med armene. – De syge venter på mig! Syyy-ge! Det er en epidemi! Siger det Dem noget!?

Postholderen trykkede de knyttede næver mod brystet af sin grævlinge-skindsvest og bøjede sig fremover:

– Men hvordan skulle vi dog kunne undgå at forstå det, hr? Hvordan skulle det være muligt? De har brug for at rejse, det forstår jeg meget vel, hr. Men jeg har ingen heste og får heller ikke nogen før i morgen!

– Hvordan kan De ikke have nogen heste?! udbrød Platon Garin med harme i stemmen. – Hvad er Deres station så til for?

– Den er her jo for det, at alle hestene er ude, og der er ikke en eneste tilbage, ikke en eneste! fastslog postholderen højlydt, som om han talte til en døv. – Med mindre der pludselig falder postheste ned fra himlen i aften. Hvem ved, hvornår det kan ske?

Platon Garin tog pincenez'en af og stirrede på postholderen, som om han først nu så ham rigtigt.

– Men forstår De, lillefar, at der er folk, der dør derude?

Postholderen løsnede de knyttede næver og rakte ligesom tiggende hænderne frem mod lægen.

– Men hvordan skulle vi da undgå at forstå det, hr? Hvordan skulle det lade sig gøre? Det er rettroende folk, der dør, hvordan skulle vi ikke forstå, at det er en stor ulykke! Men De kan jo selv se ud ad mit vindue, hvordan det er derude!

Platon Garin tog pincenez'en på og førte mekanisk de let ophovnede øjnes blik over mod den tilisede rude, som det virkede umuligt at se noget igennem. Uden for vinduet rådede den dystre vinterdag fortsat.

Lægen så over på det højlydte pendulur, der forestillede heksen Baba Jagas hytte: Det viste et kvarter over to.

– Den er allerede over to! Han rystede forbitret på hovedet. Han havde et stort hoved, var korthåret med en smule gråt i tindingerne. – Over to! Så begynder det at blive mørkt derude, forstår du det?

– Men hvordan skulle vi da ikke forstå, hr, hvordan skulle vi ikke forstå ... begyndte postholderen, men lægen afbrød ham i et bestemt tonefald.

– Hør her, lillefar! Skaf mig nogle heste, om du så skal grave dem op! Hvis jeg ikke når derud i dag, så slæber jeg dig i retten. For sabotage.

Det velkendte statslige ord havde en søvndyssende virkning på postholderen. Hans brummen og retfærdiggørelser stoppede, da han nærmest faldt i søvn på stedet. Hans let krumbøjede skikkelse i den korte vest, plysbukser og høje hvide filtstøvler med gule skindpåsyninger, stivnede i al sin urørlighed i den rummelige, godt opvarmede stues halvmørke. Til gengæld begyndte hans kone, som hidtil havde siddet med sit strikketøj bag et bomuldsforhæng i stuens fjerneste hjørne, nu at røre på sig. Hun kiggede frem og åbenbarede sit brede, udtryksløse ansigt, som allerede hang lægen langt ud af halsen efter to timers venten, tedrikning, indtagelse af hindbær- og blommesyltetøj og gennembladning af et nummer af tidsskriftet *Kornmark* fra sidste år.

– Mikhalytj, sku' vi spørge Perkusja?

Postholderen kom straks til sig selv.

– Man kunne godt spørge Perkusja, sagde han, mens han kradsede sig på venstre hånd med den højre og vendte sig halvt om mod sin kone. – Men de vil jo have statsheste.

– Jeg er fuldstændig ligeglad med, hvad det er for nogle heste! råbte lægen. – Bare det er heste! Heste! He-e-ste!

Postholderen tussede over mod sit skrivebord:

– Hvis ikke han er hos sin onkel i Khoprovo, kunne man godt spørge ham ...

Han nåede over til skrivebordet, løftede telefonrøret, drejede håndtaget et par gange, rettede sig op med venstre hånd som støtte i lænden og det skaldede hoved hævet, som om han håbede at blive højere:

– Mikolaj Lukitj, hallo, det er Mikhalytj der ringer. Sig mig, har brødkusken været forbi jer i dag? Ikke? Nå, sådan. Hvordan skulle han også kunne det! Hvor skulle han køre hen i dag, det er jo helt umuligt, det er klart. Nå, men, mange tak.

Han lagde forsigtigt røret på gafflen og tussede tilbage til lægen med tydelige tegn på opmuntring i det sjusket barberede, skægløse ansigt, hvis alder var ubestemmelig.

– Det ser ud til, at vores Perkusja slet ikke er kørt til Khoprovo efter brød i dag. Han er her altså, ligger hjemme på ovnen. For når han kører efter brød, så er han altid lige omkring sin onkel på vejen. Så skal der drikkes te og sludres og fortælles historier. Det er altid først hen mod aften, han kommer hjem med brødet.

– Har han heste?

– Han har en selvkører.

– En selvkører? Lægen kneb øjnene sammen og greb i lommen efter sit cigaretetui.

– Hvis De kan overtale ham til det, kan han køre Dem til Dolgoje i selvkøeren.

– Men hvad så med mine heste? sagde Platon Garin og rynkede panden med tanke på slæden, kusken og de to statsheste.

– Dem kan De lade stå her så længe. Så kan De jo køre hjem igen med dem.

Lægen tændte sin cigaret, pustede røg ud.

– Og hvor er så denne her brødkusk, du snakker om?

– Lige her i nærheden. Postholderen viftede bagud med hånden. – Vasjatka kan følge Dem derhen. Vasjatka!

Ingen reagerede på hans råb.

– Mon ikke han er ovre i den nye hytte, blandede postholderens kone sig omme bag sit forhæng.

Og så rejste hun sig, gik med slæbende skørt tværs over gulvet og ud. Lægen gik hen til knagerækken, tog sin tunge, langskødede og lammeskinsforede oilskinsfrakke ned, krøb i den, iførte sig også den store ræveskindshue med hale, kastede det lange hvide tørklæde om halsen, trak handskerne på, løftede begge sine rejsetasker og gik med beslutsomme

skridt over tærsklen i den dør, postholderen åbnede for ham, ud i den mørke gang.

Distriktslæge Platon Ilitj Garin var en høj og stærk toogfyrreårig mand med et smalt, langtrukket ansigt og en stor næse, han var omhyggeligt glatbarberet og havde et evigt udtryk af koncentreret utilfredshed. "I forhindrer mig alle i at udføre det meget vigtige og enestående arbejde, som jeg er skæbnebestemt til at udføre, som jeg kan gøre bedre end alle jer, og som jeg allerede har brugt de fleste af mine vågne timer på", var det ud-sagn, der syntes at komme fra dette målrettede ansigt med den store lige næse og de let ophovnede øjne. I gangen stødte han ind i postholderens kone og Vasjatka, som straks tog de to rejsetasker for ham.

– Det er det syvende hus herfra, fik han med på vejen af postholderen, som løb foran og åbnede døren ud til bislaget. – Vasjatka, du følger hr. doktoren på vej.

Platon Garin gik udenfor og kneb øjnene sammen. Der var en let frost og tåge i luften; vinden, som var svag men efter disse tre timer næppe af-tagende, lod det fortsat fyge med finkornet sne.

– Han kommer ikke til at forlange nogen vanvittig sum af Dem, brum-mede postholderen og skutede sig mod vinden. – Han er ikke en mand, der går op i profit. Det gælder bare om at komme af sted.

Vasjatka satte rejsetaskerne på en hylde, der var indbygget i bislaget, smuttede ind i gangen og kom straks efter tilbage i en kort pelsjakke, filt-støvler og hue, løftede rejsetaskerne og trampede fra bislaget ud over sne-driverne:

– Lad os komme af sted, min herre.

Lægen begav sig af sted efter ham, rygende på en cigaret. De gik hen ad den tilsneede og øde landsbygade. Der var store dynger af sne, lægens pelsforede støvler gik igennem til langt op ad skaftet.

"Som det fyger ..." tænkte Platon Garin, skyndsomt rygende på ci-garetten, som brændte hurtigt i vinden. "Fanden tage mig, at jeg absolut skulle tage forbi den her elendige station. En ravnekrog, det er, hvad det er: Der er jo aldrig nogen heste her om vinteren. Jeg havde forsvoret det, men nej, jeg kørte alligevel den vej, Dummkopf. Hvis bare jeg havde kørt den vante vej, skiftet heste i Zaprudnyj og kørt videre, nå ja, det er syv verst

længere, men så havde jeg allerede været i Dolgoje nu. Der er stationen ordentlig, og vejen bred. Dummkopf! Nu kan man så ligge, som man har redt ..."

Vasjatka vadede veloplagt gennem sneen, svingende med de to ens rejsetasker som en kone med spande på åg. Bebyggelsen omkring stationen kaldtes ganske vist en landsby, Dolbesjino, men var i virkeligheden en lille flække bestående af ti spredte husmandssteder. Mens de gik ad den tilsneede hovedvej hen til brødkuskens hytte, nåede Platon Ilitj at blive let svedt i sin lange oilskinsfrakke. Rundt om den gamle, stærkt sammensunk-ne hytte var alt føget til, og der var ikke spor af noget menneske, som om der faktisk ikke boede nogen der. Kun ud af skorstenen fremtvang vinden totter af hvid røg.

De vejfarende gik gennem den nødtørftigt indhegnede forhøje og op på det tilsneede bislag, som hældede til den ene side. Vasjatka satte den ene skulder mod døren, som viste sig at være åben. De gik ind i den mørke forgang, Vasjatka stødte imod noget:

– Av for ...

I mørket kunne Platon Garin lige skelne to store tønder, en trillebør og noget ragelse. I brødkuskens forgang lugtede der mærkeligt nok af bi-stade, af bikube, bikage og voks. Den søde og sommerlige lugt passede slet ikke sammen med den fygende februarsne. Vasjatka kæmpede sig frem til en sækkelærredsbeklædt dør, tog en af rejsetaskerne under armen, åbnede døren og skridtede ind over den høje tærskel:

– God dag i stuen!

Lægen fulgte efter ham og bøjede hovedet for at komme under dør-karmen.

Indenfor i hytten var der lidt varmere, lysere og mere ryddeligt end i forgangen: Der brændte kævler i den store russiske ovn, på bordet stod et enligt saltkar af træ, under et viskestykke lå et brød, i hjørnets mørke skimtedes en ikon, og på væggen hang et ensomt ur, der viste halv seks. Af møbler kunne lægen ikke se andet end en kiste og en jernseng.

– Onkel Kozma! kaldte Vasjatka og satte forsigtigt rejsetaskerne ned på gulvet.

Ingen svarede.

– Sku' han mon være gået ud i gården? sagde Vasjatka og vendte sig mod lægen med sit brede, fregnede ansigt med den morsomme, ligesom afpillede, lyserøde næse midt i.

– Hvem der? lød det fra ovnen, og frem dukkede et forpjusket rødhåret hoved med tjavset skæg og forsovede øjensprækker.

– Goddavn, onkel Kozma! udbrød Vasjatka glad. – Doktoren her har travlt med at komme til Dolgoje, og der er ingen statsheste på stationen.

– Og hvad så? lød det fra hovedet, som kradsede sig.

– Ja, så ku' du måske køre ham i din selvkører.

Platon Ilitj gik hen til ovnen:

– Der er en epidemi i Dolgoje, jeg skal for enhver pris nå derud i dag. For enhver pris!

– En epidemi? Brødkusken gned sig i øjnene med sine store barkedede fingre, hvis negle var sorte. – Jeg har hørt om en epidemi. I forgårs snakke de om det på posthuset i Khoprovo.

– De syge venter på mig derude. Jeg har vaccine med.

Hovedet på ovnen forsvandt, trappetrin gav sig stønnende og knirkenede. Kozma bevægede sig ned, fik et hosteanfald, kom frem fra ovnen. Det var en lille, mager og smalskuldret karl på omkring de tredive, med skæve ben og uforholdsmæssigt store hænder, sådan som det ofte ses hos skrædere. Hans spidsnæsede, søvndrukne ansigt var godmodigt og forsøgte at smile. Han stod nu barfodet, i undertøj, foran lægen og kløede sig i den filtrede røde hårpragt.

– Vaccine? udtalte han respektfuldt og forsigtigt, som om han var bange for at komme til at tabe ordet på sit gamle, slidte og revnede gulv.

– Vaccine, gentog lægen og tog ræveskindshuen af, da den pludselig var alt for varm at have på.

– Men der er jo snestorm, min herre. Perklusja kastede et blik på den næsten blinde rude.

– Jeg ved godt, at der er snestorm! Men der er syge mennesker, der venter på mig! sagde lægen med hævet stemme.

Stadig kløende sig i håret gik Perklusja hen til den hamptætnede rude.

– Det er jo også derfor, jeg ikke er kørt efter brød i dag. Med den ene finger gned han ruden fri, der hvor ovnvarmen havde dannet et hul i rim-

frosten, og kiggede ud. – Mennesket lever jo ikke af brød alene, er det ikke sådan?

– Hvor meget vil du have? spurgte lægen, som havde mistet tålmodigheden.

Perklusja så om på ham, som om han forventede at blive slået, og så gik han tavs hen i hjørnet til højre for ovnen, hvor der var en bænk og hylder med en spand, krukke og ovnkoste, han greb en messingøse, tog vand fra spanden med den og drak hastigt, mens adamsæblet gik op og ned.

– Fem sølvrubler! tilbød lægen i et så truende tonefald, at Perklusja for sammen.

Men så smilede han og tørrede munden i sit ærme:

– Men hvad skal jeg med dem ...

Han satte øsen på plads, vendte sig om, svælgede og sagde:

– Det er ... Men jeg har jo lige tændt op i ovnen.

– Folk dør derude! råbte lægen.

Uden at se på lægen kradsede Perklusja sig nu på brystet, mens han så missende hen mod ruden. Lægen betragtede brødkusken med et udtryk i sit stornæsede, anspændte ansigt, der sagde, at han var klar til at gennemprygge ham — eller til at breste i gråd.

Perklusja sukkede, kløede sig på halsen:

– Hør her, knægt, så må du jo ...

– Hva'? sagde Vasjatka uforstående, med åben mund.

– Bliv her, så kan du lægge en ny kævle i ovnen, når den her er brændt ud.

– Det skal jeg nok, onkel Kozma. Vasjatka tog pelsjakken af, kastede den på bænken og satte sig ved siden af.

– Din selvkører ... hvad har den af trækraft? spurgte lægen lettet.

– Halvtreds heste.

– Glimrende! Så når vi til Dolgoje på omkring halvanden time. Og du kan køre hjem fem sølvrubler rigere.

– Nok om det, min herre... Perklusja viftede smilende med sin store klo af en hånd og klappede sig så på de magre lår. – Godt, men så lad os spænde for.

Han forsvandt om bag ved ovnen og kom snart tilbage i en groftvævet, grå, ulden kofte, vatterede bukser, der var fastspændt af et soldaterbælte

næsten helt oppe over brystet, og et par grå filttøfler under den ene arm. Han satte sig på bænken ved siden af Vasjatka, smed støvlerne på gulvet og begyndte hurtigt at vikle sine fodlapper på.

Lægen fandt en cigaret frem og gik udenfor. Her var alt som før: grå himmel, snefog, blæst. Bebyggelsen var som død — hverken menneskestemmer eller hundeglammene hørtes.

Her på bislaget, med den opkvikkende cigaretrøg i lungerne, tænkte Platon Garin allerede på morgendagen: “Jeg vaccinerer om natten, og dagen efter går vi på kirkegården og ser på gravene. Bare de har indført karantæne i det her vejr, hvis nogen bryder igennem afspærringen, er de jo ikke til at finde. I Mitino havde man to ringe, men det hjalp ikke noget — de brød igennem, flere blev bidt ... Gad vide, om Silberstein allerede er der? Ah, så lad ham da! Med fire hænder er det meget nemmere at vaccinere, sammen med ham ville jeg kunne tage hele landsbyen på en enkelt nat ... Nej, han kommer nu ikke frem før mig fra sit Usokhi, der er, lad mig se, fyrre verst, og så i det vejr ... Vi har sandelig været heldige med den snestorm ...”

I mellemtiden havde Perkhushja fået fodtøjet på og kastede nu en sort fåreskindsjakke over sig, spændte en rem omkring den, satte sine bælgvanter fast i remmen, smækkede en hue på, tog brødet fra bordet og skar et hjørne af det, som han stak ind på brystet, skar også en skive, som han bed i, og mens han tyggede, blinkede han til Vasjatka på bænken og sagde:

– Det ku’ være godt at skylle munden med lidt te, men tiden er ikke til det: Som han da råbte op, hva’. Epi-demi! Hvor kommer han egentlig fra?

– Vist nok fra Repisjnaja. Vasjatka gned sig i det ene øje med næven. – Med postheste. Og embedskusken, han faldt i søvn med det samme.

– Tja, hvorfor skulle han ikke have brug for lidt søvn, sådan en embedskusk ... Perkhushja kastede et blik på ovnen til afsked, klappede Vasjatka på hovedet og gik med brød i både mund og hånd ud bagved.

Brødkuskens gårdspads var lige så uanseelig og gammel som hans hytte: Staldtilbygningen hældede slemt, brændestabler lå dynget op rundt omkring, lidt længere væk lå høløftet med gennemhullet, hastigt tildækket pæleværk og stråtag, nær derved den mørke kornlade, hvor der efter alt at dømme næppe var blevet tærsket de sidste fire år. Til gengæld var den lille,

badstuelignende hestestald nybygget, med solidt spåntag, veltætnede vægge og to små isolerede ruder. Ved siden af den, under et snedækket halvtag, havde selvkøreren sin plads. Perkhushja skubbede sneen til side med sine filstøvler, mens han med sine skæve, hurtige skridt gik hen til hestestalden. Her stak han hånden ind på brystet, hvor han under trøjen fandt frem til en nøgle i snor, som han fik hevet frem og satte i hængelåsen.

Bag døren hørtes gentagne skarpe lyde, som om en enorm fårekilling begyndte at pibe. Og så — efter endnu tre lyde, og endnu en, og en til — brød der pludselig en larm ud som af en hel sværm af fårekillinge, der indædt peb, alt hvad de kunne. Nu begyndte der også at lyde grynt fra ornen i stalden. I hestestalden peb det stadig højere.

– Jeg kommer nu, saftsuseme ... Perkhushja åbnede låsen, slog døren op og trådte ind i hestestalden.

Som sædvanlig mærkede han med det samme og med velbehag de kendte lugte. Han lod døren stå åben bag sig for bedre at kunne se, og gik forbi smedjen og sadlerne direkte hen til hestene i boksen. En glad piben fyldte hestestalden. Til forskel fra Perkhushjas hytte og gårdsplads var hestestalden i forbilledlig stand — ny, ren og ryddelig — hvilket tydeligt viste, hvor ejerens lidenskab lå. Hestestalden var delt i to: Lige inden for døren var smedjen og sadelknagerne, her stod arbejdsbænken, hvor der lå en lille ambolt, og her stod der en lillebitte ovn på størrelse med en samovar, med tilhørende blæsebælg lavet af en biavlens røgpuster, og der lå værktøj i omhyggelig orden på arbejdsbænken: knive, små hammere, minitænger, håndbor, file og en dåse med hestesalve, hvori der stod en pensel. Midt på arbejdsbænken stod der en lerskål fuld af småbitte hestesko på størrelse med enkopek-mønter. Ved siden af den stod en anden skål med en bunke småbitte søm til hesteskoene. På væggen hang der flere rækker af miniseletøj, som mindede om tørrede svampe på snor. Over arbejdsbænken hang en stor petroleumslampe.

Efter smedjen og sadelknagerne kom man til høløftet i form af en stor kurv med finthakket kløver, dernæst rejste der sig en skillevæg, og bag den lå hesteboksene. Med et stort smil bøjede Perkhushja sig hen over skillevæggen, og dernedefra istemte nu en flerstemmigt vekslende vrinsken af halvtreds *små* heste. De stod i boksene parvis eller tre og fem sammen. Hver

boks var udstyret med to trug, et til vand og et til foder. I fodertrugene lå hvide rester af den havregryn, som Perklusja havde hældt i til hestene klokken fem samme morgen.

– Nå, skal vi saftsuseme have lidt sjov, eller hva'?' spurgte Perklusja sine heste, og de vrinskede endnu højere.

De lidt yngre heste stejlede og sparkede med forbenene, den faste stamme med steppeerfaring prustede, mens de rystede og nikkede med hovederne. Perklusja sænkede den ene af sine store, grove hænder — i den anden holdt han brødkiven — og begyndte at kæle for hestene. Han strejfede dem med fingrene, klappede dem på ryggen, strøg dem over manken, og de vrinskede, løftede mulerne, snappede legende efter hans hånd med deres små tænder, stødte deres varme næsebor mod hans fingre.

Ingen af hestene var større end en agerhøne. Han kendte hver eneste af dem og kunne sige, hvordan og hvornår han havde fået dem i sin stald, hver af dem havde sin egen historie, om hvordan den arbejdede, hvem forældrene var, hvilke tilbøjeligheder og hvilken karakter, den havde. Rygraden i Perklusjas hjord var nogle gulbrune, brede hingste med korte, mørkblonde haler, de udgjorde mere end halvdelen; derefter kom rødbrune fukse og mørkebrune, otte brune, fire mørkegrå, to abildgrå, en gråskimmel og en rødskimmel. Der var kun hingste og vallakker. Små hopper var bogstavelig talt deres vægt værd i guld, og det var kun hesteopdrættere, der havde dem.

– Sååh, her har I lidt brød, sagde Perklusja og begyndte at krumme brødet ned i fodertrugene.

Hestene bøjede sig over foderet. Han ventede, til alt brødet var fordelt og spist, og så klappede han i hænderne og kommanderede med høj stemme:

– Heej-hop! Spænd for!

Med et ryk løftede han en planke, som åbnede for alle boksene på en gang.

Hestene begyndte at gå ad en renskuret, træbelagt rende, de formede sig straks til en hjord, der hilste på og snappede efter hinanden, slog let bagud i glæde. Renden førte hen til den væg, hvor selvkøreren stod lige på den anden side. Perklusja betragtede sin hjord, hans ansigt lyste ungdommeligt. Han blev altid glad over at se på sine heste, selv når han var udkørt,

havde drukket eller følte sig ydmyget. Han skubbede en væglåge til side, hvorved der blev åbnet for hestene ud til selvkøreren gemme. Hjorden gik frisk til, upåvirket af den kulde, der slog imod dem fra selvkøreren nedkølede indre.

– Heej-hop, heej-hop, råbte han opmuntrende til hestene. – Det er ikke så koldt i dag, den frost kan vi godt klare ...

Da den sidste hest var kommet op i selvkøreren, skubbede han lågen på plads og gik hurtigt ud af hestestalden, låste den, gemte nøglen på brystet, løb på sine skæve ben rundt om stalden og åbnede selvkøreren hjelm. De veloplærte heste fordelte sig selv på deres pladser, klar til at blive spændt for. I hjelmen var der fem tværstænger til ti heste hver. Perklusja begyndte hurtigt at spænde hestene for ved at stikke deres hoveder ind gennem sele-tøjet. De lod ham lydigt gøre det, kun to af de rødbrune begyndte som sædvanlig at bides og skabe uro ved tredje stang.

– Så, så, jeg skal måske finde pisen frem, saftsuseme! truede Perklusja.

Den første stangs ti erfarne og velnærede gulbrune heste var nu spændt for og trampede højlydt med deres hove mod det frosne, rillede drivbånd; de rødbrune fukse ved tredje stang overgav nedslået deres tykmankede hoveder til deres herre, så han kunne stikke dem i seletøjet; de brune klippede med ørene og forholdt sig med en værdighed, der afspejlede deres højere race; de mørkegrå tyggede uberørt videre; de mørkebrune sukkede og nikkede, de abildgrå trippede utålmodigt, og den livlige rødskimmel vrinskede uophørligt og viste sine unge tænder.

– Sådan! sagde Perklusja da han fæstnede den træbolt i hjelmen, som holdt alle hestene på plads. Så greb han tjærekrukken og smurte drivbåndets to lejer, tog derefter sine vanter på, pisen i hånden og gik hen for at hente lægen.

Denne stod stadig på bislaget, hvor han var i gang med sin anden cigaret.

– Så kan vi køre, min herre, meddelte Perklusja.

– Gudskelov ..., sagde lægen og slyngede irritabelt skoddet fra sig. – Lad os komme af sted ...

Perklusja tog den ene af hans rejsetasker, og de gik over gårdspladsen hen til selvkøreren. Perklusja slog bjørneskindsdækkenet til side, lægen